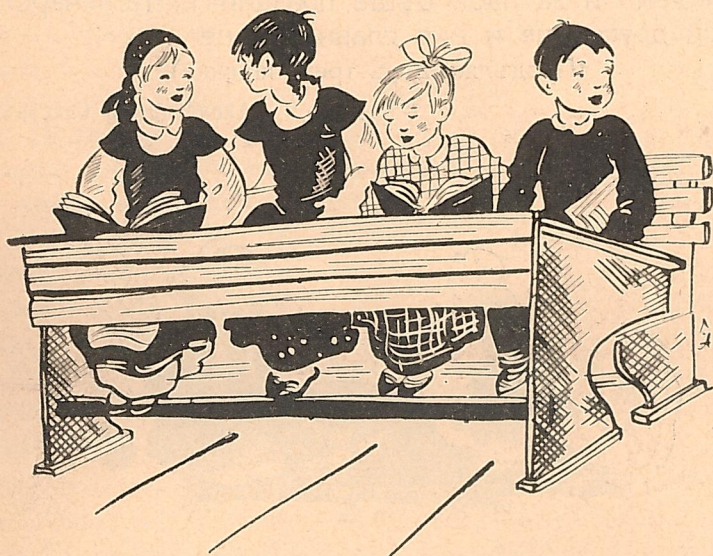

Единъ день ученицитѣ пишеха съ мастило. Едно отъ момичетата, палавата Елка, безъ да иска, разлѣ мастилото си и изцапа рокличката си, книгитѣ си, ржцетѣ си... Изцапа и менъ съ мастило. Азъ трепнахъ отъ гнѣвъ, но въ мигъ съжалихъ момичето, когато учителятъ му викна и горкото дете зарони сълзи върху менъ.

Ахъ, тия детски сълзи! Изгориха ме. Гдето капнѣха, огънь ме горѣше!..

Цѣла година и азъ учихъ заедно съ децата и много нѣщо научихъ, защото въ гората не бѣхъ ходилъ на училище.

Едно отъ моитѣ момиченца се разболѣ презъ зимата и боледува цѣлъ месецъ. Когато дойде пакъ на училище и седна върху менъ, усѣтихъ бѣше леко, лекичко като перце. А какъ хубаво пѣеше то — сякашъ славейче слушахъ въ гората.

Изнизаха се зимнитѣ дни като зрънца на броеници. Дойде пролѣтътъ, разделенъ се полето, разлисти се гората, долетѣха птичкитѣ, цѣвнаха цвѣтята. Чуденъ мирисъ лѣхна отъ гората, отъ полето. А децата все учеха и учеха въ прашнитѣ стаи. Никой не ги извеждаше на полето, въ гората. Тогавъ това се смѣташе за губене на време.

Но еднажъ стана чудото. Всички деца дойдоха на училище безъ книги. Наредиха се две по две и съ пѣсни тръгнаха къмъ гората. До обѣдъ не се върнаха. Пристигна-